

Збираючи ромашки по неділях

КУПИТИ

Даніелла Дейзі Марія жадала кохання. Покладала на нього всі надії, щоп'ятниці переглядаючи нескінченні романтичні комедії. Проте вона й не сподівалася, що зустріне кохання в Леві — своєму най-кращому другові дитинства. Кохання, від якого тремтять руки й калатає серце, — а це зовсім не те, що має бути, коли бачиш найкращого друга. Та все скінчилося, коли він не від-повів їй взаємністю. Дівчина заприсяглася ніколи більше з ним не перетинатися. Чотири роки потому ввечері в переповненому барі у Вест-Вілледжі Даніелла побачила Леві — такого ж бездоганного, як і раніше. Можливо, це все гра світла або те, як його кучері падали на чоло, проте вона не змогла від-мовити, коли він попросив її вдати його дівчину на весіллі сестри. Ще один шанс стати його подругою і виправити власну помилку? Як вона могла від-мовити? Страх почути «ні» від університету своєї мрії швидко став найменшою з її проблем. І поки старі почуття зринають під час кожної вдавано романтичної миті чи зловленого на собі погляду, дівчині стає дедалі важче від-найти впевненість у собі. Вона раз у раз замислюється: а чи не слід було від-мовити, щоб захистити своє серце?

Пролог

Чотири роки тому

Я любила Леві Колдвелла. Я кохала Леві Колдвелла. Мого найкращого друга, з яким приятелювала ось уже чотири роки.

Це не було кохання з першого погляду, коли ми познайомилися на початку навчання у старшій школі. Особливо, коли ми обоє мали брекети та прищі, які щодня вискакували на обличчі в різних місцях. У перший день у старшій школі ми опинилися на двох однакових предметах, і кожен з нас мав труднощі з одним із них.

Одне виразне зітхання Леві, коли він намагався заправити нитку в голку, і моя четвірка за домашнє завдання з англійської — цього виявилось достатньо, щоб ми почали допомагати одне одному.

Я навчала його шити, а він редагував мені есеї. Це була виключно ділова співпраця два дні на тиждень, поки ми не почали розмовляти про речі, які не стосувалися шиття чи письма.

У нас був спільний перелік захоплень: любов до кіно, відданість навчанню, вірність родині, а ще горе, яке ми пережили — яке ми переживали. Ми обоє втратили батька, і, гадаю, саме це нас зблизило насамперед.

Мого тата не стало за три місяці до нашого з Леві знайомства на початку старшої школи, а містера Колдвелла не було на світі вже два роки.

Леві все ще носив горе з собою, наче порожню пляшку від вина.

Минуло чотири роки, і ми, найкращі з друзів, ось-ось мали закінчити старшу школу.

Роки щоденного обміну повідомленнями, суботніх вечорів за переглядом фільмів і спільних шкільних обідів стали для нас звичкою. Для мене це було те саме, що ранкова рутинна або вечірня молитва.

Місяці його вболівань за мене на трибунах, коли я грала у софтбол і невдало біла по м'ячу, та ночі спотикань на тому потрісканому тротуарі дорогою до будинків одне одного.

Я була свідком того, як він випікав кекси для шкільних заходів своїх сестер, збирав їм волосся у хвостик і сидів нерухомо, поки вони фарбували нам нігті. Такі моменти розкривають кожну рису людини. І боже, як мені подобалася кожнісінька.

Ми стали тими найкращими друзями, які щотижня приходили одне до одного на вечерю, а наші мами обмінювалися новинами й пліткували на ганку за чашкою кави.

Він жив униз по вулиці від мене, і щонеділі я приходила до нього й вечеряла з його сім'єю, сміючись, коли Тріш переповідала старі історії, а його сестри кидалися одна в одну чипсами через весь стіл.

Та все змінилося, коли настав передостанній рік навчання.

Леві нарешті повернувся з Вермонту, де він із сім'єю провів усі різдвяні канікули. Я нудьгувала весь грудень, чекаючи на нього. Тож у день його повернення помчала коридором до другої шафки ліворуч від нашого класу англійської, щоб побачити його.

Лишень щоб застати, як він когось цілує.

Мені замлоїло в животі, коли я побачила, як він цілує Дженніфер О'Браєн. Я ошелешено спостерігала, як він притиснувся до шафки спиною, а руки Дженніфер ковзали по його тілу, ніби вона викарбовувала на його шкірі сонет. Я не пам'ятаю, як довго витріщалася; я не могла відірвати очей. Це було як побачити прямо перед собою зірку, в яку платонічно закохана. У мене пересохло в горлі, очі налилися сльозами, а ноги відмовлялися рухатися, аж поки хтось не врізався в мене, зіштовхнувши з дороги.

Я бачила, як Ві — Леві — йшов на побачення й на шкільні бали з іншими дівчатами, і мене це абсолютно не турбувало! Звичайно, я відчувала уколи ревностів, але списувала це на турботу про свого найкращого друга. Проте я ніколи раніше не бачила, як він когось цілує. Це... це здавалося неправильним — наче грубе втручання.

А коли я побачила, як Дженніфер притиснула свої губи до його губ, то миттєво ж пошкодувала про це, бо на поверхню виринули всі почуття, про існування яких я навіть не здогадувалася.

Відтоді минув майже рік, а я все ще не можу стерти цей спогад. Та сьогодні випускний вечір, а завтра — вручення атестатів, і я не можу більше відкладати це.

Скрапбукінг не допоміг, перегляд безлічі романтичних фільмів не допоміг, вишивання і квілтинг не допомогли, а складання переліку всіх його вад і поготів, бо він не мав жодної.

Єдина хиба, яку я змогла придумати, — це те, що він не спробував поцілувати мене після футбольного матчу на честь повернення випускників у вересні. Ми сиділи в його машині біля мого будинку, і я поглянула на його губи щонайменше двічі.

Менше з тим, нічого з цього не допомогло. Я все ще кохала його. І не могла більше вдавати, що моє серце не калатало в грудях, коли він підморгував мені в класі або торкався моєї руки — а особливо коли він, сидячи навпроти, накручував на пальці пасма мого волосся. Я не могла вдавати, що моє горло не стискалося, як скручений рушник, коли дівчата фліртували з ним на вечірках. Я не могла більше вдавати, що все це нічого не означає. Я мусила освідчитися йому сьогодні ввечері, перед тим як ми випустимось завтра й до кінця літа роз'їдемося по університетах. Я не могла страждати ще одне літо, а тоді гадати, що буде, коли він піде в університет і, цілком імовірно, зустріне кохання всього свого життя.

Проблема була в тому, що сьогодні — це вже зараз, і я нажахана. Я годинами припасовувала й підшивала свою сукню, щоб вона сиділа ідеально, але тепер вона затісна, бо я випила вже другий келих газованої води з алкоголем — подарунок від хокейної команди, яка принесла горілку, — під мерехтливими вогнями, що висіли в орендованому втридорога залі для випускного вечора.

Прошу, нехай це не вплине на твою думку про мене, бо це не я. Пити мені аж ніяк не подобалося, і я явно була не з тих, кого добре знає хокейна команда. На жаль, ця компанія не була достатньо вишуканою для коктейлів «Ширлі Темпл», тож горілка з содовою — то горілка з содовою.

Я бачила, як Моллі Рінгволд робила так в одному фільмі, щоб додати собі впевненості, тож подумала, що це не зашкодить. Але коли я дивилася здалеку, як Леві розмовляє з кількома друзями, мене досі млоїло від тривоги. Темно-сірий костюм облягав його довгі ноги й робив темне волосся та очі виразнішими, ніж зазвичай. Він завжди мав крутий вигляд: каштанові кучері, впевнена постава та чарівні карі очі.

Мій погляд, певно, був занадто пильним, бо Леві зиркнув на мене, впіймавши на гарячому. Серце в паніці завмерло, але він просто беззвучно промовив: «Привіт, мала», — підморгнув мені й продовжив розмову.

Я простягнула руку до аж надто зрілого на вигляд хокеїста по ще один напій і проковтнула його весь до того, як мозок встиг відчувти смак. Я прийшла сюди таки з кавалером (суто платонічним) на ім'я Джеремая. Він допомагав мені придумати, що сказати Леві сьогодні, врешті на моєму телефоні з'явилася довжелезна нотатка. До речі, а де він? Востаннє, коли я бачила свій телефон, він був у руках Джеремаї.

Чорт, чорт, чорт. Я не можу цього зробити без нього або свого телефона.

Чому моє лице мокре? Провівши рукою по щоці, я зрозуміла, що плачу. Ну звісно ж, від алкоголю я ставала не розслабленою і щасливою, а сумною і стривоженою.

Притримуючи сукню, щоб не спіткнутися, я кинулася в один із бічних коридорів, аби опанувати себе. Щойно знайшла усамітнене місце, моє тіло розслабилося й сльози потекли рікою. Де ж Джеремая з моїм телефоном?

Туп, туп, туп. Сльози в очах затуманили мені зір настільки, що я не бачила людину, яка наближалася до мене, а лише чула звук її кроків. Міцно заплющивши очі, я молилася, щоб вона просто проминула мене. Можливо, якщо я замружуся, то ніхто й не побачить те жалюгідне створіння, що сидить на підлозі.

— Гей, гей, гей, що сталося, Дейзі?

Лише три людини в моєму житті зверталися до мене на друге ім'я, і лише одна з них зараз тут. Мої очі розплющилися на голос Леві, немов за командою, і я побачила, як він одразу ж присів на підлогу навпроти мене. Його долоні миттю обхопили моє обличчя. Він підняв його і змусив мене зустрітися з ним поглядом: його обличчя було стурбованим. Моє серце забилося швидше у грудях, а щоки розпашіли від доторку його долонь.

Занадто близько. Він занадто близько. Чи побачив він мою закоханість у нього, написану на обличчі? Чи зрозумів із того, як я здригнулася від його дотику, що кожна клітинка мого тіла була створена, щоб він торкався неї?

Як від дружби ми дійшли до цього?

Сльози й не думали зупинятися. Та коли я побачила цілковитий розпач на його обличчі, моє серце знову сповнилося надії, що він, можливо, відчуває те саме.

Десять хвилин по тому він розбив мені серце. І відтоді

Рекомендована література

[Ти, я, вона](#)

[Бджолине жало](#)

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ